ל) לעיל ח. קידושין סז: כריחות ב:. ב) ולחמו נו:

לד. חוליו פא.ז. ג) סנהדריו

נה., ד) ופסחים סו: לחמו

פד. פח. וע"ע שבועות ז.

ית. סנהדרין עג:], ה) [ב"ב קט: קי:], ו) לקמן לו., 1) [ויקרא יח], ח) [ע"א],

ט [ויקרט יח], י) [ויקרט יח], כ], כ) (ויקרט יח],

ט וויקרא כן,

יג א מיי פ״ד מהל׳ איסורי ביאה הלכה א סמג לאוין קיד ועשין רמג: דר ב מיי פ"א שם הלי א ופ"ב הל' ב: מו ג מיי פ"א שם הל'

מו ד מיי שם הלי מו: סמג לאוין קד טוש"ע אה"ע סימן טו סעי׳ טו: י⊓ ו מיי׳ שם הל׳ ב :י מוש"ע שם סעי' י ז מיי׳ שם טוש״ע שם

סעיף ח: ב ח מיי פ״א מהלכות נחלות הלכה ו סמג עשין לו טוש"ע ח"מ סימן רעו סעיף ד:

תוספות ישנים

אח שאין להם היתר בחיי אוסרן. נדה בשעת הדם ואשת את בחיי בעלה: שותר בראשונה ובשלישית ואינו אסור בה מטעם דנשואין [דשניה] לא הוו כלום מטעם הראשונה וביאתה הוי כמו אנוסה ואמרי (להמו לז.) נושאיו אינו אסור בקרובותיה והשתא מיימי מהכא דאף מן האם אסורה מדקאמר אסור בשניה דוקא ובשלישית שרי משום דאין קדושי שניה כלום. הא אי . הוה שרי בשניה הוי אסור שהיא

אחותה אע"ג דשלישית הוי

אחות שניה מן האם לבד.

ולאוכוחי בהדים בלח דוחק

מסיפא דמשמע דאף מן

האם אסורה. דקאמר מתה הראשונה מותר בשניה וברביעית ואסור בשלישית

מוסף רש"י בפרשת עריות כתיב (קדושיו סז:). בזכר משכבי אשה כתיבא. ומאי קא מנעיא ליה כל דמחייב באשה מחייב נמי ניה (סנהדרין נה.) אמרו לו מתה אשתך ונשא אחותה מאביה. שלח מתה השניה ונשא אחותה מאמה ולא שניה מאביה, ונמנאת שלישית רחוקה מן הראשונה ולא קרובתה הים, חזרו וממרו לו מחם וואף אבובר מתה ונשה החותה שלישית זו מאביה ולא מאמה, נמלאת רביעית רחוקה מן השניה וכל שכן מן הראשונה, חזרו ואמרו לו מתה ונשא אחומה מאמה ורחוקה מן השלישים, ואחר כך אמרו לו כולן קיימות (לקנון צו.). מותר בראשונה ובשלישית ובחמישית. שאין קרובות זו לזו, אע"ג שהין קרובות זו כזו, הע"ג שהשלישית אחות השניה היא, שריא, דקדושי שניה לא מכמי דאמות אשה היא נח מפטי, דמנות מפט בינותר וחניא אנם אשה מותר ותניא אנם אשה מותר לישה בתה, דלה הסרה מורה אלה החות השה והיכא דלא תפום קדושין לאו אשה היא, וכן חמישית אף על פי שהיא אחות הרביעית מותרת הואיל

אלא רמו ליבמה שאסורה בחיי בעלה מנין. דכיון דשרים ביומי סלים מילסם. אפי׳ אם מת האוסרה שפסקה דם ברחייה רחמנא אחר מיתה אין סברא לומר דאסירא בחיי בעלה דלא מיסתבר שהיה בא הכתוב לומר דאתי עשה ודחי לא תעשה שיש בו כרת אי לאו דמוכח קרא בהדיא:

בובור מהו. הא דלא יליף זכור ובהמה מהקישא דרבי

יונה משום דאת מקורה הערה כתיב והנהו לא שייך בהו מקור ועוד דאפסקינהו בקרא דמולך אי נמי משום דוכור ובהמה לא חשיב ביאה דאין דרך ביאה בכך ולהכי בפרק ארבע מיתות (סנהדרין נד:) לריך אזהרה ועונש לשוכב ונשכב בזכור אע"ג דבעלמא לא בעי קרא לחייב האשה הנשכנת: אמרן לו מתה אשתך בו'. בתלתא הוה סגי אלא קמ"ל שכנ דאף על פי שיש ערבוב חמשתן שלשלת חחוה ולריך להוליח האסורות לא גזרינן הנך דשרינן אטו הנך דאסירן:

צרותיהן. אינטריך אע"ג דס"ד דמוטב שיחלון הלרות

גזירה שלא יחלון לשניה או רביעית:

ביומי תליא מילתא אשת אח בבנים תליא רחמנא אלא פריך הכי מה לנדה ואשת אח שכן אין אוסרן מתירן תאמר באשת איש שאוםרה מתירה אלא אמר ר' יונה ואיתימא רב הונא בריה דרב יהושע אמר קרא יכי כל אשר יעשה מכל התועבות האלה ונכרתו הנפשות העושות הוקשו כל העריות כולו לנדה מה נדה בהעראה אף כל בהעראה ואלא נדה דכתיבא גבי אשת אח למה לי לכדרב הונא דאמר רב הונא רמז ליבמה מן התורה מנין מנין הא כתיב יבמה יבא עליה אלא רמו ליבמה שאסורה בחיי בעלה מנין האי סברא היא מראמר רחמנא לאחר מיתת בעלה שריא מכלל דבחיי בעלה אסורה ודלמא לאחר מיתת בעלה מצוה בחיי בעלה רשות אי נמי לאחר מיתת בעלה אין בחיי בעלה לא יולאו הבא

מכלל עשה עשה אמר קרא ואיש אשר יקח את אשת אחיו גדה היא וכי אשת אחיו נדה היא אלא כנדה מה נדה אף על פי שיש לה היתר לאחר מכאן אבשעת איסורא בכרת אף אשת אח [נמי] אף על פי שיש לה היתר לאחר מכאן יבחיי בעלה בכרת אלא העראה דכתיבא גבי אחות אב ואחות אם למה לי לכדבעא מיניה רבינא מרבא יהמערה ייבוכור מהו בזכור ימשכבי אשה כתיבא אלא המערה בבהמה מהו אמר ליה אם אינו ענין להעראה דכתיבא גבי אחות אב ואחות אם דאתיא בהקישא מדרבי יונה יתנהו ענין להעראה דבהמה מכדי בהמה חייבי מיתות בית דין היא מאי מעמא כתיב להעראה דידה גבי חייבי כריתות לכתוב גבי מיתת בית דין ונילף מיתת ב"ד ממיתת ב"ד יאיידי דכוליה קרא לדרשא אתי כתיב ביה נמי הא מילתא לדרשא מאי דרשא דתניא יערות אחות אביך לא תגלה יבין מן האב בין מן האם אתה אומר בין מן האב בין מן האם או אינו אלא מן האב ולא מן האם ודין הוא חייב כאן וחייב באחותו מה אחותו יבין מן האב בין מן האם אף כאן בין מן האב בין מן האם או כלך לדרך זו חייב כאן וחייב בדודתו מה דודתו ימן האב ולא מן האם אף כאן מן האב ולא מן האם נראה למי דומה דנין איסור הבא מאליו מאיסור הבא מאליו ואל תוכיח דודתו שאין איסור הבא מאליו או כלך לדָרך זהָ דנין קרובי האב מקרובי האב ואל תוכיח אחותו שקרובי עצמו תלמוד לומר ערות אחות אביך לא תגלה בין מן האב בין מן האם יערות אחות אמך לא תגלה בין מן האב בין מן האם למה לי למכתבא באחות אב למה לי למכתבא באחות אם אמר רבי אבהו צריכי דאי כתב רחמנא באחות אב שכן יש לה חיים אבל אחות אם אימא לא ואי כתב רחמנא באחות אם שכן ודאית אבל אחות אב אימא לא צריכא ודודתו דפשימא ליה לתנא דמן האב ולא מן האם מנא ליה אמר רבא אתיא דודו דודו כתיב הכא יערות דודו גלה וכתיב התם יאו דודו או בן דודו יגאלנו מה להלן מן האב ולא מן האם אף כאן מן האב ולא מן האם והתם מגלן אמר קרא ממשפחתו יגאלנו סמשפחת אב קרויה משפחה סמשפחת אם אינה קרויה משפחה והדתנן יאמרו לו מתה אשתך ונשא אחותה מאביה מתה ונשא אחותה מאמה מתה ונשא אחותה מאביה מתה ונשא אחותה מאמה מותר בראשונה ובשלישית ובחמישית ופומרות צרותיהן ואסור בשניה וברביעית ואין ביאת אחת מהן פוטרת צרתה ואם בא על השניה לאחר מיתת הראשונה מותר בשניה וברביעית ופוטרות צרותיהן ואסור בשלישית ובחמישית

בהו מיתה: ליכתבה במיתת בית דין. כגון באמו וחמותו ולימא נמי אם אינו ענין להו דאתיא בהיקישא דר' יונה תנהו ענין לבהמה: איידי דכוליה קרא. דכתיב באחות אב ואחות אם בפרשת קדושים תהיוי לדרשה התה כדתניא לקמן כתיב ביה נמי העראה בלא לורך לדרשא דבהמה: ערות אחות אביך. קרא דאחרי מות קמא נקט: בין. שהיא אחות אביך מן האב בין מן האם: מה אחותו בין מן האב בין מן האם. דכתיבט בת אביך או בת חמך: מה דודתו מן החב ולח מן האם. שאם היה דודו אחי אביו מן האם ולא מן האב אין אשתו עליו ערוה ולקמן בעי מנלן: דודמו אין איסורה בא עליו מאליו. אלא על ידי קדושי דודו: ולא סוכים אחוחו. וכיון דלא נפקא לן מדינא תלמוד לומר מקרא שני בפרשת קדושים תהיו ערות אחות אביך ואחות אמך לא תגלה⁰ ואין לריך להוהיר שכבר הוהיר ולא הוה ליה לאשמועינן אלא עונש כדעבד בחשת אח ובאחותו איש כי יהם אחות אביו ואחות אמו עונם ישאו והרא יתירא הוא לרבות אחות אביו מן האם ואחות אמו מן האם: למה ני למכתב. האי קרא יתירא בתרוייהו לכתוב בחדה ותיתי חידך מינה: יש לה חיים. דמשפחת אב הרויה משפחה דכתיב ויתילדו על משפחותם לבית חבותם (במדבר ה): אחות אם ודאי קרובתו אבל אחות אב שמא ח"ו אין זה אביו: מה להלן מן האב. אם אחי אביו מן האב הוא הוי קרוב לענין גאולה יותר ומצות גאולה מוטל עליו יותר מקרובי האם אף כאן מן האב ולא מן האם: ה"ג ממשפחתו יגאלנו משפחת אב קרויה משפחה כו': והא דחנן אמרו לו מתה אשתך כו'. כגון דינה בת לאה מיעקב ויוכבד בת לחה מחלרון ושרה בת חלרון מקטורה ורבקה בת

ראשונה אסורה כל שבעה: בבנים תליא. אם יש לה בנים אפילו מת

אחיו: אין אוסרן מסירן. אין כח באוסר להתיר אלא דבר אחר

מתירה ימים מתירין את הנדה ואשת את כשהוא ערירי: הוקשו כל

העריות לנדה. שהרי כאן הוקשו

כולן זו לזו ונדה כתובה בפרשת

עריותי הלכך בהעראה ילפינן כולהו

מנדה: נדה דכתיב גבי חשת חת

דילפינן מיניה לעילם העראה לאשת

את מנדה: בחיי בעלה. אם גירשה

אחיו: ולאו הכא מכלל עשה עשה.

אבל כרת ליכא: משכבי אשה. וכיון

דבאשה הוי העראה משכב ממילא

איתסרא בזכור דהא בזכור כתיבש

משכבי אשה: המערה בבהמה. שלא

גמר ביאתו: ואחות אב ואחות אם

לאו מחייבי מיתות הן דלא כתיבא

תורה אור השלם בִּי בְּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
מִבֹּל הַתוֹעבוֹת הָאֵלֶה ַּוְנְכְרְתוּ הַנְּפָּשׁוֹת הָעשֹׁת מָקֶּרֶב עַמָּם:

2. כי ישבו אחים יחדו לו לא תהיה אשת המת הַחוּצָה לְאִישׁ זֶר יְבָּמָה יָבֵא עָלֶיהָ וּלְקָחָה לוֹ לאשה ויבמה:

דכרים כה ה 3. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אשת אחיו נדה הוא אַטֶּרוֹ אָתִירוּ בָּיְרְיוּת עֶרְוֹת אָחִיוּ גַּלְּה עֲרִירִים יִהְינּ: ויקרא כ כא 1. וְאֶת זְּכָר לֹא תִשְׁבַּב ַמְשְׁכְּבֵּי אָשָׁה תּוֹעֵבְה מִשְׁכְּבֵי אָשָׁה תּוֹעֵבְה הָוֹא: ויקרא יח כב 1. עֶרְוַת אֲחוֹת אָבִיךְּ לֹא תגלה שאר אביך הוא:

6. ערות אחות אמר לא תְגַלֵּה בִּי שְאֵר אִמְּקְ הָוא: ויקרא יח יג 7. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁבַּב אֶת דּרְתוֹ עָרְוֹת דֹּדוֹ גִּלְּה הַטְאָם יִשְׂאוּ עֲרִירִים יָמָתוּ: ויקרא כ כ יָמָתוּ: ָּבֶּיתוּ: 8. אוֹ דדוֹ אוֹ בֶּן דּדוֹ יִגְאָלֶנוּ אוֹ מִשְׁאֵר בְּשְׁרוֹ מִמְשְׁפַּחְתּוֹ יִגְאָלֶנוּ אוֹ מָמִשְׁפַּחְתּוֹ יִגְאָלֶנוּ אוֹ השִּיגָה יָדוֹ וְנְגְאָל:

תום' חד מקמאי בעלמא: תניא מן האב בין מן האם. (ומן האם). אשה אל אחותה לא תקח בין מן האב בין מן האם ערות אחי אביך לא תגלה אל אשתו האב ולא מן האם דאתייא י דודו ודודו כתיב הכא דודו או כן דודו יגאלנו מה להלן מן האב ולא יגאלנו ומשפחת אב קרויה משפחה ומשפחת אם שכתב הרב אלפס בענין שכתב יון ביוור ביוור העראת אשה לבעלה כבר כתבתי בקדושין הפראת אשה לבעלה כבר כתבתי בקדושין סברת האחרים תוספת על סברת הרב ז"ל ולפי סברת הרב ז"ל משמע דביאה בלא חופה קונה ליורשה וליטמא לה ובפ׳ נערה שנתפתתה (מ"ח:) תניא נמי או שהיתה לה חצר בדרך אע"פ שכתובתה בבית אביה ומתה בעלה יורשה.

ותפסי קדוש שלישה מנאלת ביאת רבישה שהיא אחות שלישית ביאת זנות ולא אסרה חמישית עליו (שם). ופוטרות צרותיהן. אם מת וגא יגם וייגם את מהן נפטרה צרתה (שם). ואסור בשניה וברביעית. בשניה מעום ראשונה שלישית (שם). לאחר מירת הראשונה. שאמת היו הדברים של ראשונה ושאר הדברים שקר היו (שם). ואסור בשלישית. מפני שניה, ובחמישית. מפני רביעית (שם).

קטורה מבחואל ומלכה בת בחואל מחנה וראובן נשא את מלכה והלך למדינת הים אמרו לו מתה אשתך ונשא את רבקה

שהיא אחותה מאביה חזרו ואמרו לו מתה רבקה ונשא את שרה אחותה מאמה אמרו לו מתה שרה ונשא את יוכבד אחותה

מאביה אמרו לו מתה יוכבד ונשא את דינה אחותה מאמה חזרו ואמרו לו כולן קיימות: מוסר בראשונה. במלכה אשתו: ובשלישית.

שרה לפי שרבקה לא היו קדושיה קידושין וביאתה באונס הוא ומותר בשרה אחותה דתנן (לקמן דף 11.) נושאין על האנוסה: ובחמישית. דינה ואע"פ שהיא אחות יוכבד הרביעית לפי שביאת יוכבד פיתוי היא ואינה קידושין מפני שהשלישית היו קידושיה קידושין:

ופוטרות לרוחיהן. אם מת וחללו האחין לאחת מהן פוטרות לרותיהן: ואסור בשניה. מפני הראשונה וברביעית מפני השלישית:

אלמא